

שיחה בין איש ואשתו.

איא: דודי! בגדי רקמה אשר לי קניתי.
יקרים הם בעיני, ללבי שובע
שמהות.

הוא: גם לי הנה יקרו מאד, אשת בריתי!
ולנפשי אמנם הנה אך מקור אהות.

אברהם הכהן.

בימי קדם גאון ותפארת נצמדו,
עתה זה! גאון וגאווה בל יתפרדו.

דבש.

"על שלחני לא יעלה דבש", כולי אמר,
מעת כל ימתיק אכל, והרבה לנפשי ימר.

פאזען

שמעו נא המורים!

וזאת תורת השפה העברית לישראל ערות,
כי המלמד יעמיד תלמיד והתקין לו בנין;
לא כן שם "המורה", הוא ינהגו בכבודות,
כי אין בלשונו מלה, דבר הלמד מענין. (*)

להמטיה.

דרשן פלוני, שכל דבריו הלומות המה,
היפלא איפא כי לא יעור העם מתרדמה?

(*) כאשר יאמר הח' גדיל צמח המדקדקים המצמצים שמות נרדפים ומשוחפים (לדא
בית האוצר לשפה צ' י"א—נ"ד) בים צלה"ק פעל מורה על קבלה פעולה הלמוד והוא שרש
"למד" בבנין הקל, המלמד לימד והתלמיד למד; אבל כשתאמר זה הורה וזה ירה, בומע אני
שזרק בו חץ וזרז חבן או ירה ירה צום. —
מדי דברי בו חתן חודה להמו"ל הח' גרעצער המו"א והמביא לנו האוצר הטוב כלי
יקר ונעים, אך התפלא כי עש' רוב אינו מניין צמ"מ מהניך, ועל השמות ענין אחד פעמים
ושלש (עדי"מ נד 18 במלה "לעיניכם" כסול צנד 45; נד 36 ונד 73; נד 43 ונד 151).

סמוכין.

אל תתמה כי מצאת במ"ע "המצפה" דברים לא טובים,
הטרם תדע כי המצפה והכפירה זל"ש קרובים! ⁽¹⁾

מי־מריבה.

הז"ל אמרו: חולה מעיים אינו רואה פני גיהנם, וי"א אף מי שיש לו
אשה רעה, ולכן אמרו: צדיקים מתים בחולי מעיים, כי ע"כ יש להם ג"כ נשים
רעות, להנצל מגיהנם. — וזה שדרשו: ע"ז יתפלל כל הסוד לעת מצוא, זו
אשה; רק לשמך מים אליו לא יגיעו, דהוי מעשה בחסוד כי הציקה לו אשתו
כד חליף אפיתחא, ותציק על פניו מי שופכין בערן רותחא. —

מכתם להמור"ל.

ההדלתי את תנובת תבונתי, ומכתמים שלי באוצרו אים?
הלא הוא זה ספר שנתי, ובני שנ"ה, תמימים, דים! —
מו"ח.

חכמת הבת. ⁽²⁾

הוי! אמי אמי הושיעה!
"מה שם בתי! מה נחיתה?"
עכבר נפל לתיך קדרה של חלב!
"ומה עשית ההוצאתו משם?"
לא! השלכתי שמה את ההתול!

* * *

עלמה אחת בכתה תמרורים לפני הפתח, "למה זה תבך בתי נחמתי?
למה יגרו עיניך דמעות? הלא הבעל לא זאב ערבות הוא ולא כפיר אריות

⁽¹⁾ יחזקע י"ח כ"ו.

⁽²⁾ מהמחסף "דער הויזפריינד".